Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Στις ισπανικές εκλογές που διεξήχθησαν πρόσφατα, το ποσοστό της αποχής, σύμφωνα με τα τελικά αποτελέσματα, ξεπέρασε το 45 %.
Σκεφτείτε τί θα γινόταν, αν αυτό το 45 % ψήφιζε ΛΕΥΚΟ ή ΑΚΥΡΟ, αντί να πάει απλώς "εκδρομή"...

ΑΘΗΝΑ, 7 ΑΠΡΙΛΗ 2000 - τεύχος 176

Κυρίαρχος λαός... μέχρι τις 9, κι από τις 10... υπό την κυριαρχία τους...

Όποιος θέλει αυτή τη βδομάδα να μετακινηθεί, ειδικά με αεροπλάνο μην κάνει το λάθος και αναζητήσει εισιτήριο από ταξιδιωτικό γραφείο, τα έχουν...καταργήσει και τα υποκαθιστούν το "ΠΑΣΟΚ τούρς" και η "Νέα Δημοκρατία Τράβελ". Όχι, όχι για εξωτικά νησιά δεν οργανώνουν εκδρομές, εκτός κι αν στηθούν και εκεί κάλπες....

ΑΘΗΝΑ.- Του ΓΙΑΝΝΗ ΦΑΣΟΥΛΑ

Λίγες μέρες έμειναν ακόμη αδέλφια, όπου θα είμαστε...κυρίαρχος λαός, μετά τις 10 άλλοι θα είναι κυρίαρχοι, κι εμείς απλά θα περιμένουμε και πάλι το τέλος της τετραετίας, μέχρι να...ξανακαθίσουμε στο θρόνο μας. Από την άλλη βδομάδα, ένας από τους δυο διεκδικητές θα καθίσει και πάλι στο σβέρκο μας, είτε για να...ξεκινήσει το μέλλον, είτε να κάνει ένα...νέο ξεκίνημα!!!
Για την ώρα πάντως οι...πιστολάδες των δυο μεγάλων κομμάτων, Άρης και Κώστας πυροβολούν ο ένας τον άλλο, έχοντας μετατρέψει το προεκλογικό τοπίο σε πεδίο ελεύθερης βολής και σκοποβολής. Όσο σαματά όμως και να κάνουν, το Σάββατο θα...καταθέσουν τα όπλα, αφού την Κυριακή θα πρέπει να πάρουμε εμείς θέση βολής. Και μόνο ένας τρόπος υπάρχει αδέλφια για να ανταποκριθούμε στο ρόλο μας, να σημαδέψουμε σωστά στο...δόξα πατρί ώστε να είμαστε σίγουροι ότι τους αφήσαμε στον τόπο, πριν μας...αφήσουν.
Δεν είναι πάντως λίγες οι μέρες που τους μένουν, όσον αφορά το...τάξιμο. Μέχρι το Σάββατο είναι σε θέση να...εκτρέψουν όχι ποτάμια και λίμνες, αλλά... μετακινήσουν ολόκληρα βουνά. Κι είναι εύκολο ξέρετε για να το κάνουν, αφού...βουνά είναι και οι υποσχέσεις που έχουν δώσει μέχρι σήμερα. Μιλάμε για κάτι ατελείωτες οροσειρές από...ταξίματα και λόγια του αέρα. Μπορεί να είναι...κοπανιστός, αλλά θα πρέπει να παρα - δεχτούμε ότι είναι...φρέσκος, μην μας πουν και μηδενιστές.
Δεν σας κάνει εντύπωση αδέλφια, το γεγονός, ότι κανένα από τα δυο μεγάλα κόμματα και ειδικά οι...Ρηγιλλιώτες, δεν κάνουν λόγο για το ρουσφέτι; Κάποτε έκαναν και καμιά αναφορά στη λέξη αξιοκρατία, τώρα πάει, δεν ακούς τίποτα. Αποφεύγουν όλοι τους, να μιλούν για το ρουσφέτι, αφού είναι όμηροι των κάθε λογιών εξυπηρετήσεων. Κι όποιος πει ότι του βάζει μαχαίρι, βάζει μαχαίρι στους...σταυρούς, με αποτέλεσμα να... σταυρώνονται οι ίδιοι.....
Κουβέντα που λετε, δεν ακούγεται από κανένα, όλοι μαζί κάνουν τον ψόφιο κοριό. Ουδείς λεει, ότι θα κόψει το ρουσφέτι, ουδείς λεει ότι θα καταργήσει τους βουλευτικούς και υπουργικούς...δρόμους και διαδρόμους. Και που να βρουν άλλωστε τη δύναμη και το κουράγιο να το πουν, αφού όλη τους η προσπάθεια ή σχεδόν όλη τους, στηρίζεται στο...τάξιμο και στην υπόσχεση, αυτό τους κρατάει στη ζωή, έτσι και κοπεί το σωληνάκι, κόβεται και η...παροχή ψήφων. Λειτουργούν σαν συγκοινωνούντα δοχεία, όταν είναι γεμάτο το ένα, είναι και το άλλο, όταν όμως αδειάζει το ένα, ...αδειάζει παράλληλα και η...κάλπη!
Μια άλλη μάχη, πέρα από τα ταξίματα και τις υποσχέσεις που θα δοθεί αυτή την εβδομάδα, είναι αυτή της μετακίνησης και μεταφοράς των ετεροδημοτών. Αεροπλάνα, βαπόρια, τρένα, λεωφορεία ακόμα και...τετράποδα θα επιστρατεύσουν τα κομματικά επιτελεία, για να μη χάσουν τη ψήφο, αφού με βάση τα σενάρια και τις αναλύσεις η κάθε ψήφος τώρα είναι...χρυσή, γι' αυτό αδέλφια, φροντίστε να...αξιοποιήσετε τα καράτια της, αφού μετά τις 10 θα δίνουν και θα παίρνουν οι...καρατιές.
Και μη φανταστείτε ότι η μετακίνηση είναι δωρεάν, ο ψηφοφόρος πληρώνει περίπου το μισό εισιτήριο. Αν νομίζουν δηλ τα κόμματα ότι οι πολίτες τους έχουν υποχρέωση, είναι πολύ γελασμένα... Όποιος θέλει αυτή τη βδομάδα να μετακινηθεί, ειδικά με αεροπλάνο μην κάνει το λάθος και αναζητήσει εισιτήριο από ταξιδιωτικό γραφείο, τα έχουν...καταργήσει και τα υποκαθιστούν το "ΠΑΣΟΚ τούρς" και η "Νέα Δημοκρατία Τράβελ". Όχι, όχι για εξωτικά νησιά δεν οργανώνουν εκδρομές, εκτός κι αν στηθούν και εκεί κάλπες....
Το καλύτερο που έχετε να κάνετε αδέλφια είναι να κλείσετε τα αφτιά σας, να σκεφτείτε, να συγκεντρωθείτε, για να αποφασίσετε ποιον από όλους είτε θα...ασπρίσετε, είτε θα μαυρίσετε. Έχει πάντως αποδειχτεί πως ούτε ασπροπρόσωπους θα μας βγάλουν, ενώ θα μας κάνουν και τη ζωή μαύρη, χωρίς καμία αμφιβολία.
Καληνύχτα πατρίδα και κάνε λίγη υπομονή, τα ψέματα τελειώνουν και...ξεκινάνε πάλι στις 10 του Απρίλη.

Από την ελληνοαμερικάνικη ΠΡΩΙΝΗ, 4/4/2000.

Συμφωνούμε σε πολλά με τα παραπάνω.
Οχι, όμως και στο ΡΟΥΣΦΕΤΙ.
Στο κάτω-κάτω, είναι ο μόνος θεσμός που συνδέει την κοινοβουλευτική δημοκρατία με το λαϊκό συμφέρον.

"Ο Καφές και η Δημοκρατία", κατά τον Aziz Νεσίν, είναι οι δυο βασικές ελλείψεις της γειτονικής Τουρκίας.
Στην ομώνυμη συλλογή διηγημάτων του, που έχει κυκλοφορήσει και στα ελληνικά από τον εκδοτικό οίκο "Θεμέλιο", περιλαμβάνεται το παρακάτω διήγημα.
Απολαύστε το...

ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΜΑΣ

ΕΙΔΑΜΕ ἕνα μικρό μπακάλικο. Ὁ μπακάλης γέμιζε τό μπουκάλι μιᾶς χωριάτισσας μέ πετρέλαιο. Μόλις μᾶς εἶδαν, ἡ γυναίκα στήν ἀρχή καί ὕστερα ὁ μπακάλης, ἄρχισαν νά γελᾶνε.

— Χέεε... λέει ὁ μπακάλης. Ὁ Ρεσίτ ἀγάς σᾶς περιμένει. Τό καφενεῖο μέ τήν κληματαριά εἶναι πρός τά ἐκεῖ... Ἀνεβεῖτε στό ὕψωμα καί θά τό δεῖτε στά δεξιά σας.

Τό γέλιο τους ἦταν παραπονιάρικο, εἰρωνικό.

— Ποιός εἶναι αὐτός ὁ Ρεσίτ ἀγάς; τούς λέω.

— Θά τόν γνωρίσετε, σᾶς περιμένει.

Μόλις ἀνεβήκαμε τό ὕψωμα, εἴδαμε τό καφενεῖο μέ τήν κληματαριά. Ἕνα παιδί ἔτρεξε κατεπάνω μας καί μᾶς εἶπε:

— Ὁ θεῖος Ρεσίτ σᾶς περιμένει.

Μόλις εἶπε τό παιδί αὐτά τά λόγια, ἐξαφανίστηκε.

Ἀρχίσαμε νά ἀδημονοῦμε. Κατεβήκαμε τήν κατηφοριά, μπήκαμε στό καφενεῖο.

— Καλημέρα ἀγάδες, τούς λέμε.

Μᾶς βλέπανε εἰρωνικά καί κρυφογελούσανε...

— Ποιός εἶναι ὁ Ρεσίτ ἀγάς;...

— Νά... ἐκεῖνος ...

Ἦταν ἕνας συμπαθητικός χωριάτης μέ στρογγυλή γενειάδα, καθισμένος σταυροπόδι. Μόλις μᾶς εἶδε, ἀνασηκώθηκε ἀπό τή θέση του:

— Καλῶς ἤρθατε...

— Καλῶς σᾶς ηὕραμε. Ἐσεῖς εἶστε ὁ Ρεσίτ ἀγάς;

— Ναί, ἐγώ εἶμαι.

— Μᾶς περιμένατε, λέει. Ὅποιον συναντούσαμε στό δρόμο, μᾶς ἔλεγε ὅτι μᾶς περιμένει ὁ Ρεσίτ ἀγάς.

— Ἐλᾶτε καθεῖστε πρῶτα... Περιμένουμε βέβαια, ἀλλά δέν εἶστε σεῖς αὐτοί πού περιμένουμε. Σᾶς εἶδαν ἔτσι ντυμένους καί σᾶς πέρασαν γι' αὐτούς πού περιμένουμε. Τί θά πάρετε;

Ἤπιαμε ἀπό ἕνα αἰράνι. Μετά τοῦ ἐξηγήσαμε πώς ξεπέσαμε στό χωριό τους, ὕστερα ἀπό βλάβη τοῦ τζίπ πού ὁδηγοῦσα.

Ὁ Ρεσίτ ἀγάς, γυρίζοντας πρός τούς χωριάτες, πού ὁλοένα ἐρχόντουσαν στό καφενεῖο, τούς λέει:

— Δέν εἶναι αὐτοί πού περιμένουμε!...

— Ναί, δέν εἶναι αὐτοί. Τούς ἄλλους τούς ξέρουμε, λένε.

— Ἀνυπομονοῦμε, Ρεσίτ ἀγά, νά μάθουμε ποιούς περιμένετε.

— Θά 'ρθουν, λέει, ὅπου καί νά 'ναι θά 'ρθουν.

Ὁ Ρεσίτ ἀγάς ἔβαλε μπροστά μας ἕνα μεταξωτό κεφαλομάντηλο. Τό ἄνοιξε μέ προσοχή κ' ἔβγαλε ἀπό μέσα τέσσερα ἄδεια πακέτα τσιγάρα. Τά δύο πακέτα ἦταν μάρκας «Γιένιτζε», τό ἕνα «Γκελιντζίκ», καί τό ἄλλο «Μπογάζιτσι».

— Ἐμεῖς, λέει, περιμένουμε τούς κατόχους αὐτῶν τῶν κουτιῶν. Κ' ἐπειδή εἶναι ἀμανάτι, τό φυλάγουμε μέ προσοχή.

Μᾶς ἔδοσε ὁ Ρεσίτ ἀγάς τ' ἄδεια κουτιά τῶν τσιγάρων. Σ' ἐμένα ἔτυχε ἡ μάρκα «Γκελιντζίκ». Κοίταξα τό πακέτο. Εἶχε γραμμένους κάτι ἀριθμούς, διάφορα ἀκαταλαβίστικα σχέδια...

— Τί εἶναι αὐτά, Ρεσίτ ἀγά; τοῦ λέω.

— Αὐτά, μοῦ λέει, εἶναι τά βάσανά μας...

— Τί βάσανα;

— Μά τό θεό, τά βάσανά μας εἶναι. Τώρα ἔγινε σύστημα. Ὅταν κοντεύουν ἐκλογές, οἱ μεγάλοι μας, ζωή νά 'χουν, γυρίζουν ἀπό χωριό σέ χωριό καί ἀκοῦνε τά βάσανα τοῦ ἀγρότη. Ἦρθαν καί σέ μᾶς. Παράγγειλαν ὁποιος ἔχει παράπονα νά 'ρθει στό καφενεῖο νά τόν ἀκούσουν. Ἡ εἴδηση μαθεύτηκε στό χωριό. Ἦταν τέσσερες νοματέοι. Ἕνας ἀπ' αὐτούς λέει: «Ἀγάδες μου, ὥς τώρα δέν ἦρθε κανείς ν' ἀκούσει τά ντέρτια σας. Δημοκρατία θά πεῖ ν' ἀκούγεται ὅ,τι λέει ὁ λαός. Γι' αὐτό ἤρθαμε ὥς τά πόδια σας. Ὅποιος ἔχει κανένα παράπονο νά 'ρθει νά μᾶς τό πεῖ». Γυρεύεις ντέρτια ἀπ' τόν ἀγρότη... Ἀρχίσαμε νά τούς τ' ἀραδιάζουμε. Τήν ὥρα πού ἐμεῖς μιλούσαμε, αὐτοί γράφανε. «Ἐφέντη, τοῦ λέμε, πρῶτ' ἀπ' ὅλα γράψτε γιά τήν ἑλονοσία. Κάντε κάτι, νά μᾶς γλυτώσετε ἀπ' αὐτήν». Τό γράψανε. Μπῆκε στή μέση κι ὁ δάσκαλος: «Ἀμάν, στεῖλτε μας δασκάλους». Καί οἱ τέσσερές τους ἔγραφαν, ἔγραφαν. Καί συνέχεια πάφ-πούφ κάπνιζαν. Ὅ,τι καί νά τούς λέγαμε, ἔννοια σας, θά γίνει, λέγανε. Καμιά ἐνάντια γνώμη δέν εἴχανε: «Ἀμάν, δάσκαλε, δέν τούς πολυπιστεύω αὐτουνούς. Ὅ,τι καί νά τούς λέμε, μάλιστα, μάλιστα, λένε. Ἔλα νά τούς δοκιμάσουμε». «Ὁ θεός νά σᾶς ἔχει καλά, τούς λέω. Ὅ,τι σᾶς εἴπαμε τό γράψατε. Τώρα θέλουμε καί τραῖνο ὥς τή χώρα. Ἄν ἔρθει τό τραῖνο δέ θέλουμε τίποτα ἄλλο».

Γράψανε πίσω ἀπ' τά πακέτα τῶν τσιγάρων κι αὐτή μας τήν ἐπιθυμία. Βράδιασε. Οἱ δυό τους πέταξαν τ' ἄδεια πακέτα. Τά πῆρα κρυφά καί τά 'βαλα στήν τσέπη μου... Ἑτοιμάστηκαν νά φύγουν. Βγαίνοντας ἀπ' τό καφενεῖο, πετάει ἄλλος ἕνας τό ἄδειο πακέτο του. Τό πῆρα κι αὐτό καί τό 'κρυψα. Μπῆκαν στ' αὐτοκίνητο κ' ἔφυγαν ἀμέσως. Ἐμεῖς κουνούσαμε τά χέρια μας. Ἁπλώθηκε ἕνα χέρι ἀπό τό παράθυρο τοῦ αὐτοκινήτου καί πέταξε στόν ἀέρα ἕνα ἄδειο πακέτο... Ὁρίστε, αὐτά τά τέσσερα ἄδεια κουτιά. Κατάλαβες τώρα; Ἐδῶ εἶναι γραμμένα τά βάσανά μας. Στεῖλανε εἴδηση ὅτι θά 'ρθουν κι αὐτή τή χρονιά ν' ἀκούσουν τά αἰτήματά μας.

Πῆρα στό χέρι μου καί τ' ἄλλα κουτιά. Στό ἕνα ἀπ' αὐτά ἔγραφε ἕξι φορές τή λέξη «Σουκράν» καί μιά φορά τή μισοτελειωμένη λέξη «Σούκ...». Ἦταν σχεδιασμένα, πλάι-πλάι, τρία ἀστέρια καί μιά βάρκα, ἐπίσης ἕνα σωρό τριγωνάκια καί τετραγωνάκια...

Στό ἄλλο κουτί ἦταν γραμμένα τά ἑξῆς: «Παράκληση γιά τό φίλο τοῦ κουνιάδου μου... Μετάθεση τοῦ Νακλή μπέη σέ μιά καλή ὑπηρεσία... Νά συμπεριληφθεῖ κι ὁ γαμπρός μας στήν ἀποστολή τῆς Ἰταλίας... Σέ ἐνάντια περίπτωση θά παραιτηθῶ!... Χορεύτρια, χορεύτρια (γραμμένο πέντε φορές)... Ὀχτώ καρδιές στή σειρά.

Στό τελευταῖο κουτί ἦταν σχεδιασμένο ἕνα μεγάλο μάτι κ' ἕνα ζάρι. Ἐπίσης ἦταν γραμμένα μέ γράμματα τύπου, κατά διαφορετικό τρόπο, πέντε καί δέκα φορές οἱ λέξεις: «Μάλιστα, θά γίνει, θά γίνει, θά γίνει, μάλιστα».

— Ἔρχονται!...

— Ἔρχονται!...

Ἀκούστηκαν φωνές. Τό καφενεῖο ἀναστατώθηκε. Κα-

τέθηκαν τρεῖς νοματέοι, ἀπό τό αὐτοκίνητο. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς:

— Καλημέρα ἀγάδες μου...

Ὁ δεύτερος:

— Γειά σας πατριῶτες!...

Ὁ τρίτος:

— Μέρχαμπε, φίλοι...

Οἱ χωριάτες ἄρχισαν νά γελοῦν μαζί τους, ὅπως γελοῦσαν πρίν ἀπό λίγη ὥρα μέ μᾶς. Φαίνονταν ὁλονῶν τά δόντια.

Πλησίασαν κ' οἱ τρεῖς τόν Ρεσίτ ἀγά κι ἄρχισαν τούς τεμενάδες. Τό ἴδιο ἔγινε καί μέ τούς χωριάτες. Λέει ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ παχύς:

— Τί κάνετε ἀγάδες μου, πού ἔχουμε νά ἰδωθοῦμε ἐδῶ κ' ἕνα χρόνο;

Ἀπαντάει ὁ Ρεσίτ ἀγάς γιά λογαριασμό τῶν ἄλλων:

— Δόξα τῷ θεῷ, καλά εἴμαστε... Ἐσεῖς πῶς εἶστε;

— Κ' ἐμεῖς καλά εἴμαστε. Καλύτερα ἀπό πέρσι. Καί σᾶς καλύτερα σᾶς βλέπουμε φέτος. Γελοῦν τά πρόσωπά σας. Ὁ θεός νά δώσει, πάντα νά γελᾶτε ἔτσι...

Ὁ πιό ἡλικιωμένος ἀπό τούς τρεῖς, ἄρχισε νά μιλάει:

— Ἀγάδες μου, δημοκρατία θά πεῖ ν' ἀκούγεται ἡ φωνή τοῦ λαοῦ. (Βγάζει ἀπ' τήν τσέπη του τό πακέτο μέ τά τσιγάρα, μάρκας «Γκελιντζίκ». Ὁ καφετζής τοῦ πάει ἀμέσως φωτιά μέ τό τσιμπίδι). Ἐμεῖς δουλεύουμε μέ τή δύναμη πού ἀντλοῦμε ἀπό σᾶς. Ἤρθαμε στά πόδια σας. Μήν ἀποτραβιέστε καθόλου, μή στενοχωριέστε. Καθῆκον μας εἶναι νά σᾶς ἀκοῦμε. Πέστε μας ὅ,τι βάσανα ἔχετε, ὅ,τι ντέρτια ἔχετε!

Στήν ἀρχή μιά βουβαμάρα, ὕστερα ἀκούστηκαν κάτι ψιθυρίσματα. Ἕνας ἀπό τούς χωριάτες πού ἦταν ὄρθιος:

— Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἡ ἑλονοσία. Τό ἔθνος μας ἀφανίζεται ἀπ' αὐτήν τήν ἀρρώστια... Μέ τό ράντισμα δέ βγαίνει τίποτα. Πρέπει νά γίνει ἀποξήρανση τοῦ ἕλους.

Τό 'γραψαν αὐτό κ' οἱ τρεῖς τους πάνω στά πακέτα τῶν τσιγάρων τους. Ὁ Ρεσίτ ἀγάς ἔσκυψε πρός τό διπλανό του καί ἔριξε μιά ματιά σ' αὐτά πού 'γραφε.

— Μπέη, τοῦ λέει, νά μέ συγχωρεῖτε, ἀλλά γράφετε λάθος πράματα...

Αὐτός, πού κρατοῦσε δῆθεν σημειώσεις, ἔσβησε ὅσα εἶχε γράψει ὡς ἐκείνη τή στιγμή κι ἄρχισε κάτι νά γράφει βιαστικά.

— Γιατί; Γράφω γιά τήν ἀποξήρανση τοῦ ἕλους...

— Ἴσως... Ἐμένα μοῦ φάνηκε ὅτι γράφατε ἄλλα πράματα...

Ὕστερα ἀπ' αὐτά, ὁ Ρεσίτ ἀγάς ἔβαλε πάνω στά γόνατά του τό μαντίλι καί τό ἄνοιξε μέ προσοχή. Ἔβγαλε τό πακέτο μάρκας «Γκελιντζίκ» καί τοῦ 'δειξε τά ἀκαταλαβίστικα γράμματα.

— Πέρσι ὅταν σᾶς μιλήσαμε γιά τήν ἑλονοσία, αὐτά εἴχατε γράψει...

Ἀντήχησε ἕνα ὁμαδικό γέλιο στό καφενεῖο. Γέλασαν καί οἱ ἴδιοι. Λέει ἕνας χωριάτης:

— Θέλουμε δασκάλους. Δέ φτάνει ἕνας δάσκαλος γιά πέντε τάξεις.

Αὐτός πού σημείωνε στό πακέτο του μάρκας «Γένιτζε»:

— Καί βέβαια, δέ φτάνει, λέει.

Ὁ Ρεσίτ ἀγάς:

— Γράφεις λάθος, τοῦ λέει (βγάζει ἀπ' τό μαντίλι τό περσινό ἄδειο πακέτο τῆς ἴδιας μάρκας). Πέρσι, ὅταν σοῦ μιλήσαμε γιά τό δάσκαλο, ἐσύ ἄρχισες νά γράφεις «Σουκράν», «Σουκράν», «Σουκράν».

Στήν ἀρχή ὁ ἕνας καί ὕστερα οἱ ἄλλοι, ἔβαλαν στήν τσέπη τους τά πακέτα μέ τά τσιγάρα.

Λέει ὁ Ρεσίτ ἀγάς:

— Ὅλα ἐδῶ εἶναι γραμμένα. Κοιτάξτε αὐτές τίς γραμμές, εἶναι γιά τό ἐργοστάσιο· αὐτές οἱ ἕξι καρδιές γιά τό τραῖνο...

Τούς ἔδωσε πίσω τά πακέτα λέγοντας:

— Κι αὐτό εἶναι τοῦ μπέη, πού δέν ἦρθε...

Ὁ παχύς, πολύ νευριασμένα:

— Τί πράματα εἶναι αὐτά;

— Τίποτα, νά κάτι βάσανα... Μόνο δέν ξέρω, ἄν εἶναι δικά μας βάσανα ἤ δικά σας...

Σηκώθηκαν καί οἱ τρεῖς τους, ἕτοιμοι νά φύγουν. Αὐτός πού πήγαινε μπροστά ξερόβηξε:

— Πρέπει νά κόψω τό τσιγάρο, εἶπε.

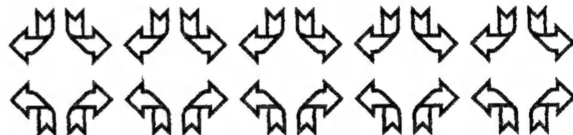
Ὁ ἄλλος:

— Κ' ἐμένα μέ πειράζει.

Ὁ τρίτος:

— Πρέπει νά τό κόψουμε, μᾶς πειράζει.

Τό αὐτοκίνητο ἔφυγε. Οἱ χωριάτες μέ τά χέρια στή μέση, ἄρχισαν νά γελᾶνε μέ τήν ψυχή τους.

Δυο συντρόφισσες καταδικάστηκαν από το αυτόφωρο τριμελές πλημμελειοδικείο της Αθήνας σε φυλάκιση 2,5 μηνών η κάθε μια γιατί τόλμησαν να κολλήσουν αφίσσα με την οποία διαμαρτύρονταν για την εν ψυχρώ δολοφονία του 18χρονου Νίκου Λεωνίδη απ' τον μπάτσο Αιματζίδη στην Θεσσαλονίκη.
Ο πρόεδρος του δικαστηρίου, βέβαια, **δεν είχε δει το χάλι των τοίχων της χώρας με τις φάτσες των υποψηφίων εθνοπατέρων κι εθνομητέρων.** Εκείνο που τον απασχολούσε - και το ρώτησε : "Αν σκοτωνόταν ο αστυνομικός, τί θα κάναμε ;". Οπωσδήποτε, εμείς θα βγάζαμε, όχι αφίσσα, αλλά όλα τα απωθημένα μας. Και που να ήξερε τί θα κάναμε, αν σκοτωνόταν κάποιος δικαστής...

Ο Αναρχικός δεν είναι όργανο καμμιάς συγκεκριμένης Αναρχικής ομάδας. Όσοι συμμετέχουν στην έκδοσή του αγωνίζονται για μιαν ελεύθερη, αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία, απαλλαγμένη από κάθε μορφής εξουσία και εμπορικούς - κερδοσκοπικούς «νόμους». Στα παραπάνω πλαίσια δεν απαιτείται η καταβολή κανενός είδους αντιτίμου για την απόκτηση του τεύχους. Οικονομική και κάθε άλλη ενίσχυση (συνεργασίες, υποδείξεις, ειδήσεις) είναι ευπρόσδεκτη από όσους συμφωνούν με τις παραπάνω αρχές μας. Η αναπαραγωγή όλης ή μέρους της ύλης, όχι μόνο επιτρέπεται, αλλά και αποτελεί επιδίωξή μας. Η αξιοπρέπεια - και μόνο - επιβάλλει την αναφορά της πηγής των αναδημοσιευμάτων.

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

PARAF - JAVAL Πρώτη ἔκδοση: 1902

....Πράγματι, κάθε φορὰ ποὺ οἱ ἄνθρωποι καλοῦνται νὰ ψηφίσουν εἶναι σὰ νὰ τοὺς ζητοῦν μιὰ προσυπογραφὴ γιὰ τὴν παράταση τοῦ ὑποτιθέμενου κοινωνικοῦ συμβολαίου. Ὁ ψηφοφόρος εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔρχεται τὴ μέρα ποὺ τὸν φωνάζουν ὅπως οἱ ὑπηρέτες, τὴ μέρα ποὺ τοῦ σφυρίζουν σὰ νἆταν ὑπάκουο σκυλί, ποὺ ἔρχεται μόνο αὐτὴ τὴ μέρα κι' ὄχι τὶς ἄλλες μέρες, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔρχεται ὅταν ἡ ἐξουσία τοῦ λέει: «Ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ ἐπικυρώσεις γιὰ μιὰν ἀκόμα φορὰ καὶ νὰ συμβάλεις στὴ λειτουργία ἑνὸς συστήματος ποὺ δημιουργήθηκε ἀπὸ ἄλλους καὶ γιὰ ἄλλους. Ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ διαλέξεις αὐτοὺς ποὺ θὰ μετάσχουν σὲ τοῦτο τὸ σύστημα μὲ ἢ χωρὶς τὴν πρόθεση νὰ τὸ τροποποιήσουν, νὰ διαλέξεις αὐτοὺς ποὺ θὰ ἐπιβοηθήσουν τὴ λειτουργία τοῦ μηχανισμοῦ συντριβῆς τῶν ἀδυνάτων καὶ θὰ ἀμειφθοῦν μὲ χρῆμα, ἐπιρροές, προνόμια καὶ τιμές. Ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ ἀποδιώξεις γιὰ μιὰν ἀκόμα φορὰ τὴν ἰδέα τῆς ἐξέγερσης ἐνάντια στὴν κοινωνικὴ ὀργάνωση ποὺ σὲ ἐκμεταλλεύεται καὶ νὰ ὑπακούσεις στὴν ἐξουσία. Ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ ψηφίσης, δηλαδὴ νὰ κάνεις μιὰ πράξη ποὺ σημαίνει: ἀναγνωρίζω τοὺς νόμους».

....Ἡ ἐξουσία θὰ γκρεμιστεῖ τὴ μέρα ποὺ οἱ ἄνθρωποι θὰ πάψουν νὰ τὴν ἐπιβάλλουν στὸν ἑαυτό τους, τὴ μέρα ποὺ θὰ πάψουν νὰ δημιουργοῦν κατηγορίες προνομιούχων, κυβερνητῶν, καταπιεστῶν.

....Ἡ ἐπανάσταση θὰ γίνει ὅταν οἱ ἄνθρωποι θὰ πάψουν νὰ ἀναθέτουν ἐξουσίες, ὅταν θὰ πάψουν νὰ διαλέγουν δεσμοφύλακες, ὅταν θὰ πάψουν νὰ ἐπιτρέπουν σὲ κάτι τέτοια ἀνθρωπάκια νὰ λένε: «Μοῦ δώσατε τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργῶ γιὰ λογαριασμό σας».

....Πράγματι, ὁ σκοπὸς ἑνὸς συνειδητοῦ ἐπαναστάτη δὲν εἶναι ἡ κατάκτηση τῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ ἡ καταστροφή της.

Ἀκόμα κι ἂν ὑποθέσουμε ὅτι οἱ ψηφοφόροι καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι θέλουν νὰ καταστρέψουν τὴν ἐξουσία, τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπάρχουν ἀντιπρόσωποι συμβάλλει, ὄχι βέβαια στὴν καταστροφή, ἀλλὰ στὴ δικαιολόγηση τῆς ἐξουσίας.

....Μέχρι τώρα ὅλες οἱ κοινωνίες θεμελιώθηκαν πάνω στὴν ἐξουσιαστικὴ ἀρχή. Ἀκόμα κι αὐτὸ ποὺ κακῶς ἀποκαλεῖται σοσιαλισμὸς εἶναι μιὰ μορφὴ τούτης τῆς ἀρχῆς. Ἡ ἀνάθεση ἐξουσιῶν σὲ ὁρισμένα ἄτομα ποὺ ἐπιφορτίζονται νὰ διανείμουν τὰ πάντα πρὸς ὄφελος τῆς κοινότητας (κολλεκτιβισμός), ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν ἐγκατάλειψη τῶν δικαιωμάτων. Οἱ «σύντροφοι» ἡγέτες θὰ εἶναι προνομιοῦχοι, κυβερνῆτες, καταπιεστές· οἱ ἄλλοι θὰ εἶναι ὑποτελεῖς, ἐκμεταλλευόμενοι, καταπιεζόμενοι.

Ὅποιος δὲν ἀνέχεται νὰ τὸν καταπιέζουν δὲν μπορεῖ νὰ καταπιέζει ἄλλους ἀνθρώπους. Τὸ λογικὸ ἄτομο φτάνει ἀναγκαστικὰ στὴν ἀντίληψη τοῦ ἀντιεξουσιαστικοῦ κομμουνισμοῦ, ποὺ θὰ μποροῦσε ἐπίσης νὰ ἀποκληθεῖ ὁλοκληρωτικὴ συντροφικότητα.

Ἐφόσον ἡ ψῆφος ὁδηγεῖ στὴν ἐξουσία, πρέπει νὰ ἀγωνιστοῦμε ἐναντίον της καὶ ὄχι νὰ συμμετάσχουμε.

ΣΥΝΟΨΗ

—Ἡ καθολικὴ ψηφοφορία κακῶς ἀποκαλεῖται «καθολική». Δὲν εἶναι καὶ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι καθολική. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δώσει ἱκανοποίηση σὲ κανέναν.

—Ἡ λεγόμενη «καθολικὴ» ψηφοφορία εἶναι ἕνα ἰσχυρὸ μέσο νάρκωσης τῆς ἀνθρώπινης δραστηριότητας. Ὁ λαός, ὁ ὑποτιθέμενος «κυρίαρχος», εἶναι σκλάβος ποὺ τὸν μεθοῦν μὲ μεγαλόστομα λόγια. Ὁ ψηφοφόρος εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ σκύβει τὸ κεφάλι καὶ διαλέγει ἀφέντες.

—Τὸ πολιτικὸ σύστημα εἶναι παράλογο. Λειτουργώντας ἀντίθετα ἀπὸ κάθε κανόνα λογικῆς, δὲν μπορεῖ νὰ δώσει λογικὰ ἀποτελέσματα.

—Τὸ πολιτικὸ σύστημα δὲν μπορεῖ νὰ καταλήξει παρὰ μόνο:

1ον Στὴν καταπίεση ὁρισμένων ἀνθρώπων ἀπὸ ἄλλους καὶ ὄχι στὴ μεγαλύτερη ἐλευθερία γιὰ ὅλους.

2ον Στὴν ὀργάνωση τῆς ἀγυρτείας.

—Ὅλοι οἱ ψηφοφόροι εἶναι συντηρητικοί, ἐφόσον ἡ ψῆφος τους κατασκευάζει τὴν ἐξουσία.

—Ὅσοι ἀπέχουν συνειδητὰ εἶναι ἐπαναστάτες ἐφόσον, ἐὰν κανεὶς δὲν ψήφιζε, ἡ ἐξουσία θὰ κατέρρεε.

—Ὅταν κάποιος ψηφίζει δὲν μπορεῖ νὰ ἐλπίζει νὰ τοποθετήσει ἐπαναστάτες στὴν ἐξουσία, ἐφόσον ἡ ἐξουσία εἶναι ἀπὸ τὴ φύση της συντηρητική. Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι νὰ κατακτήσουμε, ἀλλὰ νὰ καταστρέψουμε τὴν ἐξουσία.

—Ὅσοι λοιπὸν ἀναγνωρίζουν τὴν ἐλαττωματικότητα τῆς κοινωνίας καὶ θέλουν νὰ τὴν ἀλλάξουν, πρέπει:

1ον Νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὶς προλήψεις ποὺ, ὅπως καὶ ἡ πολιτικὴ πρόληψη, κάνουν τὸν ἄνθρωπο συντηρητικὸ ὁποιεσδήποτε κι ἂν εἶναι οἱ προθέσεις του.

2ον Νὰ μελετήσουν, μαζὶ μ' ὅσους ἰσχυρίζονται ὅτι τὶς ξέρουν, τὶς ἀρχὲς μιᾶς ὀρθολογικῆς κοινωνίας, ὥστε νὰ γίνουν συνειδητοὶ ἐπαναστάτες·

3ον Νὰ ἐναρμονίζουν πάντοτε τὶς πράξεις τους μὲ τὶς ἰδέες τους.

ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ Νο 2

"ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" CAHIERS D' ETUDES ANTIAUTORITAIRES